

har faaet Børn, tror jeg næsten, jeg holder allermest af dem, naar de er ganske bitte smaa og hjælpeløse og slet ikke er kønne men ligger ved Brystet med hele Vorten i Munden saa forslugne som en Hundehvalp. Hedvigs Fødsel var slem nok, veed du; men jeg vilde gerne udstaa, hvad jeg dengang led, ti Gange til, dersom jeg kunde opleve det Øjeblik igen, da jeg første Gang lagde hende til Brystet.“

Det gik Jytte med dette Brev, som det plejede at gaa hende med Venindens Skrivelser. Denne Ammestuesnak oprørte hende, saa hun havde ondt ved at læse Brevet tilende. Forstod Meta da ikke, at det netop var det forfærdeligste af alt det forfærdelige, der var sket i denne Tid, at hun havde givet Liv til et stakkels Væsen, i hvem den hele Jammer skulde fortsættes! Den Frimodighed, hvormed Meta selv tog det Ansvar paa sig at sætte det ene Barn i Verden efter det andet, misundte hun hende ikke.

Om Dihmer fortalte Veninden ogsaa denne Gang med en Vidtløftighed, som hun alene tilgav, fordi den viste, at Meta stadig intet anede om hans og hendes tidligere Forhold. Dihmer havde ingenting røbet. Det vilde heller ikke have lignet ham, og hun bebrejdede sig nu, at hun nogensinde havde været urolig for, at han skulde betro en Tredjemand, hvad der havde været en saa tragisk Oplevelse for dem begge.

I de første Dage af September var Moderen bleven saa svag, at hun daarligt kunde tale. Det havde været nødvendigt endnu engang at tappe hende. Vandet pres-